

ת"פ 42728/02/16 - מדינת ישראל נגד ישעיהו סדי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 42728-02-16 מדינת ישראל נ' סדי

לפני כבוד השופט איתי הרמלין

המאשימה מדינת ישראל

ע"י עו"ד אשר פרי ועו"ד רינת יצחקי

נגד

ישעיהו סדי

הנאשם

ע"י עו"ד אלון אייזנברג

גזר דין

1. הנאשם, בן 52, הורשע לפי הודאתו בעבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש על כך שביום 5.10.2015 תקף את המתלונן בן ה-72 וגרם לו לחבלות. לפי העובדות המפורטות בכתב האישום המתוקן, הנאשם והמתלונן השתתפו ביום האירוע בתהלוכת שמחת תורה בבת ים. במהלך התהלוכה פגע דגל שבו החזיק בנו בן ה-11 של הנאשם בראשו של המתלונן. בתגובה צעק המתלונן על הילד שיחזיק את הדגל ישר והצמיד את הדגל לראשו של הילד. כתגובה לכך הכה הנאשם את המתלונן במכה לראשו. לאחר מכן נכנס המתלונן לשירותים לשטוף את פניו. הנאשם נכנס אחריו והכה אותו בראשו באמצעות ידיו עד שהבחין שהמתלונן מדמם מראשו. אז יצא מן השירותים כשהוא מפטיר ש"עכשיו סגרו חשבון". כתוצאה מתקיפתו על ידי הנאשם נגרמו למתלונן החבלות הבאות: נפיחות פריאוריטלית ברקה השמאלית, דימום קטן סאב-דורלי במוח, דימום בעין, חתך באצבע, דימום ונפיחות בשפה ודימום באף.
2. נפגע העבירה הציג בפניי את המעשים כפי שהתרחשו מנקודת מבטו וסיפר שכתוצאה ממכותיו של הנאשם נגרמו לו שריטות בפנים (אך לא שברים), והוא התבייש במשך מספר שבועות לצאת לרחוב בגללן.
3. מעשיו של הנאשם פגעו באופן משמעותי בזכותו של נפגע העבירה לשלמות הגוף ובערך של כיבודם של זקנים והתייחסות הולמת אליהם ברוח המימרה 'והדרת פני זקן'.
4. הנסיבות המחמירות המיוחדות של ביצוע העבירה הן העובדה שהנאשם לא הסתפק בהכאת המתלונן מייד לאחר שהאחרון צעק על בנו והצמיד את מקל הדגל לראשו, אלא עקב אחריו לשירותים ושם הפליא בו את מכותיו. נסיבות מחמירות נוספות הן עצמתן של המכות, שהנאשם חדל מהן רק לאחר שהמתלונן החל לדמם, העובדה שהמכות כוונו לראשו של המתלונן ושכתוצאה מהן נגרמו למתלונן

חבלות ממשיות לרבות דימום קטן במוח.

5. כנסיבה מקלה הקשורה בביצוע העבירה יש לראות בעובדה שראשיתה של התקרית בכך שנפגע העבירה צעק על בנו הקטן של הנאשם (שהוא ילד בעל צרכים מיוחדים) והצמיד את הדגל לראשו. כלומר, לא מדובר בתקיפה "בדם קר" שתוכננה זמן משמעותי מראש.

6. הסניגור טען שמתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לשנה וחצי מאסר בפועל. לצורך קביעת מתחם העונש ההולם הגיש הסניגור שני פסקי דין שבהם נגזרו עונשים של מאסר על תנאי בלבד בשל עבירה של תקיפת זקן: עפ"ג (חיפה) 19347-03-16 **נדב טל נ' מדינת ישראל** (2016) ות"פ (פתח תקווה) 29239-08-10 **מדינת ישראל נ' יניב שדה** (2014). יש לציין כי בפסק הדין הראשון נגזר עונש מאסר על תנאי בהסכמת התביעה כשבית המשפט (של הערכאה הראשונה) מציין שמתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר בפועל ל-10 חודשי מאסר בפועל. בתיק השני מדובר היה בשני בעלי דירה שנכנסו לדירה והשוכר דחף אותם בכוח ארצה עד שנפלו. למתלוננים שם נגרמו חבלות קלות בהרבה מאלה שנגרמו למתלונן כאן. באותו תיק נקבע כי מתחם העונש ההולם הוא בין מאסר על תנאי למאסר בפועל בן שנה.

7. מנגד טענה התביעה כי מתחם העונש ההולם נע בין שנה מאסר בפועל ל-40 חודשים מאסר בפועל. התביעה הגישה את פסק הדין בת"פ (קריות) 730-03-17 **מדינת ישראל נ' בנימין ויסמן** (2017) והפנתה גם לפסקי הדין הנזכרים בו. באותו תיק מדובר היה במי שהכה את אביו הזקן וגרם לו לחבלות. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 8 חודשי מאסר בפועל ל-30 חודשי מאסר בפועל וגזר עליו 12 חודשי מאסר בפועל. יצוין כי בית המשפט קבע את המתחם כפי שקבע אף על פי שבסקירה של פסיקת בתי המשפט שהביא בפסק הדין התייחס גם למקרים שבהם נגזר עונש מאסר בפועל קצר שריצויו בעבודות שירות (בצד מקרים אחרים שבהם נגזרו תקופות מאסר בכליאה שבין 15 ל-20 חודשי מאסר). כך למשל בת"פ (פתח תקווה) 15959-01-10 **מדינת ישראל נ' ארז בן אברהם** (2013) נגזרו 6 חודשי עבודות שירות. גם בת"פ (נתניה) 46869-03-11 **מדינת ישראל נ' רומן קשוטקין** (2012) נגזרו 6 חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות. כך גם בת"פ (באר שבע) 48500-08-10 **מדינת ישראל נ' מקסים גירשברג** (2011) נגזרו 6 חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות אף על פי שמדובר היה בתקיפת זקן באמצעות חפץ חד. בת"פ (באר שבע) 47255-03-10 **מדינת ישראל נ' שמואל פנקר** (2010) נגזרו 5 חודשי עבודות שירות על מי שהשליך כסא על אביו וגרם לו חבלות ותקף גם שוטר. בת"פ (פתח תקווה) 29427-03-13 **מדינת ישראל נ' אלכסיי נחמוביץ'** (2014) נקבע כי מתחם העונש ההולם במקרה של אדם שהכה את שכנו במכת אגרוף בפניו וגרם לו לחבלות משמעותיות הוא בין שירות לתועלת הציבור ל-12 חודשי מאסר בפועל והוטלו 4 חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות.

8. לנוכח כל האמור לעיל, ובהתחשב בכך שסעיף 368(ד) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 קובע כי ככלל יש להטיל על מי שהורשע בתקיפת זקן מאסר בפועל (אלא אם קיימים טעמים מיוחדים), אני קובע

שמתחם העונש ההולם לעבירה שבה הורשע הנאשם נע בין מספר חודשי מאסר בפועל שניתן לרצות בעבודות שירות לבין 20 חודשי מאסר בפועל.

9. הנאשם הוא כאמור בן 52 ללא כל עבר פלילי. שלושת ילדיו הושמו במסגרות לימודיות מיוחדות בשל צרכיהם המיוחדים (ראו נ/1). ממכתבו של הרב זמרוני, "המשפיע הרוחני" של הקהילה הדתית שעליה נמנים הנאשם ונפגע העבירה (נ/2), עולה כי הרב מכיר את הנאשם כאדם בעל אישיות חיובית ביותר, נעים הליכות, סובלני, תומך ומעודד. הרב מציין עוד כי הנאשם משתתף בגופו ובממונו בחלוקת משלוחי מנות ובסיפוק צרכי נזקקים. הרב ציין כי האירוע נושא כתב האישום היה מעידה חד פעמית של הנאשם ואינו מאפיין את דרכו הסובלנית. הרב סיפר במכתבו כי בשיחות רבות בינו לבין הנאשם לאחר האירוע נושא כתב האישום הביע הנאשם את חרטתו ו"ניכר היה שהוא סובל סבל רב מעצם האירוע המצער וכן קיבל עליו שלא להיגרר לאירוע דומה".

10. אשתו של הנאשם תיארה בפני את קשייה של המשפחה ששלושת ילדיה הם ילדים עם צרכים מיוחדים ואת ההשלכות הנפשיות של התקרית נושא כתב האישום על הילדים, ובמיוחד על הילד שהיה מעורב בה. אשתו של הנאשם אף ציינה כי המשפחה כמשפחה חרדית נתקלת בקשיים שונים מאלה של משפחה שאינה חרדית. גב' סדי העלתה חשש שהמשפחה תגיע לפת לחם אם תיפגע עבודתו של הנאשם. זאת, כיוון שגם מקום עבודתו אינו מובטח. בהקשר זה יש לציין שגב' סדי עבדה בטלוויזיה החינוכית שנסגרה במקביל לפירוקה של רשות השידור, מוזגה עם תאגיד השידור הציבורי החדש, ובעת שגב' סדי הופיעה בפני עתיד עובדיה לא היה ברור. בעת השמעת עדותה העריך הסניגור שהיא צפויה לאבד את משרתה תוך זמן קצר.

11. הנאשם הביע בפני חרטה וצער על מעשיו, סיפר כי ביקש גם את סליחתו של נפגע העבירה וגילה נכונות לפצותו (כפי שאף עשה בהמשך במסגרת הליך של צדק מאחה - על כך ראו בהמשך גזר הדין). הנאשם העלה בפני ובפני שירות המבחן חשש כי אם יורשע יאבד את מקום עבודתו. מסתבר כי הנאשם עובד כאחראי תחזוקה בארכיון צה"ל. הוא אמנם מועסק במקום באמצעות חברה קבלנית, אך לדבריו, עבודתו במקום מותנית בסיווג בטחוני שהוא חושש לאבד אם יורשע בפלילים. הנאשם אמר כי הוא בטוח שהרשעה תפגע בו מבחינה תעסוקתית, כיוון שמניסיונו הוא יודע שבטפסים שממלאים עובדים חדשים במשרד הבטחון נכלל טופס הנוגע להרשעות פליליות. הנאשם הסביר כי מעסיקתו הישירה (החברה הקבלנית) לא נתנה לו מכתב שיצביע על כך שהרשעתו תביא לפיטוריו, כיוון שאסור לה לפטרו בעקבות הרשעה, אך לדבריו זוהי מדיניותו של משרד הביטחון שהוא מעסיקו העקיף שמקבל ממנו את השירות. הנאשם ביקש שלא ארשיעו על מנת שיכולתו לפרנס את משפחתו לא תיפגע. הנאשם סיפר עוד שהוא היחיד העוזר להוריו הקשישים, כיוון שאחיו מתגוררים רחוק מהם.

12. כבר בתסקיר ראשון שערכה קצינת המבחן בעניינו של הנאשם ב-27.3.2018 היא ציינה כי האירוע נושא כתב האישום הוא חריג בחייו של הנאשם ואינו מאפיין את התנהגותו הרגילה, וכי ההליך המשפטי מהווה גורם הרתעה משמעותי עבורו. הערכת קצינת המבחן הייתה שהסיכוי להישנות אלימות מצדו של

הנאשם הוא נמוך, וגם אם תישנה האלימות היא לא צפויה להיות חמורה. הערכת שירות המבחן הייתה כי יש סיכוי משמעותי לשיקומו של הנאשם ושתכנית השיקום שנבנתה בשירות תסייע להפחתת הסיכון להישנות ביצוע עבירות על ידו בעתיד. שירות המבחן סבר שחייב הנאשם בביצוע 220 שעות שירות לתועלת הציבור יהווה עונש חינוכי עבורו, ושהתרומה לקהילה בביצוע של"ץ והפיצוי על הנזק שגרם בתשלום פיצויים לקרבנו, יחדדו אצל הנאשם את הקשר בין מעשיו הפוגעניים לבין המחירים שישלם. לנוכח היעדר עבר פלילי ואופי עבודתו של הנאשם וההתרשמות שעצם ההליך המשפטי מהווה גורם הרתעתי משמעותי עבור הנאשם ועל מנת לחזק את חלקיו המתפקדים של הנאשם המליץ שירות המבחן לבטל את הרשעתו של הנאשם.

13. בעקבות קבלת התסקיר ביקשתי כי שירות המבחן יבהיר האם גם אם אחליט לא לבטל את הרשעתו של הנאשם יחייבו צרכי שיקומו של הנאשם (לדעת השירות) לחייבו בביצוע של"ץ ולא עבודות שירות, או שמא ההמלצה לחייב את הנאשם בביצוע של"ץ נגזרת מההמלצה לביטול הרשעה. קצינת המבחן הבהירה כי המלצתה לחייב את הנאשם בביצוע של"ץ תעמוד בעינה גם במקרה של הרשעה (תסקיר מיום 25.4.2018). לביקשתי, המשיכה קצינת המבחן והבהירה שבחייב הנאשם לבצע של"ץ ולא עבודות שירות יהיה בכדי "לחזק את חלקיו המתפקדים ולעודדו בהמשך התנהלות תקינה ובדרך זו לסייע להפחתת רמת הסיכון להישנות ביצוע עבירות דומות בעתיד" (תסקיר מיום 6.5.2018). בהמשך פירטה קצינת המבחן כי התרשמה שעבודתו של הנאשם "מהווה עבורו מסגרת יציבה ומשמעותית, הן מבחינת מעמדו כמפרנס והן מבחינת תפיסתו את עצמו כבעל יכולת למלא את תפקידו כראש משפחה" ושהטלת עונש של עבודות שירות לא רק שתפגע בפרנסתו של הנאשם באופן זמני, אלא אף עלולה להביא לאיבוד מקום העבודה (תסקיר מיום 31.5.2018).

14. לנוכח המלצתה החד משמעית והמנומקת של קצינת המבחן לסיים את התיק בביטול הרשעתו של הנאשם ובחייבו בביצוע של"ץ מטעמים שיקומיים, ביקשתי כי שירות המבחן יבדוק את האפשרות לשלב את הנאשם בטיפול.

15. בתסקירה מיום 18.4.2019 חזרה קצינת המבחן וציינה כי הנאשם מתפקד לאורך השנים באופן תקין במישורי חייו השונים, מחזיק בערכים נורמטיביים חיוניים, "ללא דפוסי התנהגות שוליים", התנהגותו באירוע נושא כתב האישום הייתה חריגה ולא אופיינית לו, וההליך המשפטי מהווה גורם הרתעה משמעותי עבורו. קצינת המבחן דיווחה כי הנאשם השתתף בהליך טיפול פרטני עם מתמחה בעבודה סוציאלית. המפגשים נערכו אחת לשבוע, והנאשם הקפיד להתייצב לכולם בזמן. עם התקדמות הטיפול הוא התמקד בשליטה בכעסים. לדברי קצינת המבחן: "ההתרשמות הייתה כי ישעיהו משקיע מחשבה רבה והתבוננות עצמית משמעותית בכל הקשור לעניין זה. הוא הצליח להביע בצורה כנה, בוגרת ואינטליגנטית את מחשבותיו ורגשותיו בקשר להתפרצויות זעם, וציין כי כיום, ולמעשה מאז ביצוע העבירה, אינן מתרחשות. בהקשר זה שיתף ישעיהו במקרים בעברו (לדבריו, בעיקר בתקופת ההתבגרות והשירות הצבאי) בהם התקשה לשלוט בכעסיו, וקשר קשיים אלה לסביבה בה גדל, אשר השפיעה על תפיסתו, וכן לכעסים שצבר בתוכו בתקופת גדילתו". קצינת המבחן הוסיפה וכתבה: "התרשמנו כי שיתף פעולה באופן מעמיק בטיפול, הביא תכנים משמעותיים ומורכבים, ונראה כי יכולתו לבצע

התבוננות על מעשיו ועל מחשבותיו מסייעת לו בחיי היום יום לשלוט בכעסיו". עוד הוסיפה קצינת המבחן ש"במהלך המפגשים עמו ניכר כי ישעיהו הצליח לשנות את האופן שבו מתייחס לעבירה שביצע. בראשית הקשר התייחסותו הגנתית וקונקרטית בעיקר, אולם בהמשך הצליח להתבונן על מעשיו באופן עמוק יותר, וביטא הבנה למרכיבים אישיותיים שלו שיתכן ועמדו בבסיס העבירה. התרשמנו כי ישעיהו מבין את חומרת העבירה אותה ביצע, מביע חרטה עמוקה ומצליח בצורה טובה יותר לשלוט בתחושותיו ובכעסיו". לסיכום ההליך הטיפולי-שיקומי שעבר, כתבה קצינת המבחן: "להתרשמותנו... הצליח ישעיהו להשלים תהליך פרטני משמעותי בתחום השליטה בכעסים, כשביטא תובנה מעמיקה באשר למניעיו לביצוע העבירה והצליח להעמיק בקשר בין מעשיו בעבירה לבין דפוסי התנהגות קודמים שלו ופרטים הקשורים בנסיבות חייו", ולבסוף כתבה: "התרשמנו כי הסיכון להישנות עבירות בעניינו של ישעיהו, שגם בעבר הערכנו כנמוך, פחת עוד יותר". קצינת המבחן חזרה על המלצתה מן התסקירים הקודמים שביטא המשפט יבטל את ההרשעה ויחייב את הנאשם בביצוע של"ץ ובתשלום פיצויים לנפגע העבירה.

16. לאחר הטיפול שעבר הנאשם, השתתפו הנאשם ונפגע העבירה בהליך של גישור פוגע-נפגע ("צדק מאחיה"). מתסקיר שירות המבחן מיום 28.10.2019 עולה כי במהלך המפגשים "התמודד ישעיהו עם נושאים הקשורים לאשמתו, אחריותו על התנהגותו בעבירה והנזק שגרם למתלונן. הוא ביטא אמפתיה כלפי המתלונן וניכר כי מבין את חומרת מעשיו". שירות המבחן העריך כי הליך הצדק המאחיה "הוא בעל ערך והשפעה משמעותיים על ישעיהו ויש בו על מנת לאפשר לו להמשיך בחייו, עם תחושת החרטה ואיחוי הפגיעות".

17. עיון ב"הסכם איחוי הפגיעות" בין הנאשם לנפגע העבירה מיום 3.9.2019 מעלה כי במסגרת מפגשי הגישור נחשפו הצדדים זה לרגשותיו של זה ולהשלכות האירוע נושא כתב האישום על כל אחד מהם. הנאשם ביקש את סליחת נפגע העבירה ואשתו. נפגע העבירה ואשתו אמרו כי הם סולחים לנאשם שלפי תפיסתם הפיק את הלקח מן המקרה, וביקשו כי שירות המבחן יפנה לבית המשפט בבקשה בשמם שבית המשפט לא יחמיר עם הנאשם שהוא אב לילדים ומפרנס עיקרי במשפחתו. נפגע העבירה ואשתו הביעו את חששם שתגרם לנאשם פגיעה במקור פרנסתו אשר תפגע בכל משפחתו. בסיום ההליך הגישור הוסכם בין הצדדים שהנאשם יפצה את נפגע העבירה בסכום של 10,000 ₪, והנאשם אמנם פיצה אותו בסכום זה.

18. לנוכח השלמת ההליך הטיפולי שהשפעותיו על הנאשם היו משמעותיות ולאור העובדה שהתקיים ההליך גישור פוגע-נפגע שהסתיים באופן מוצלח בחתימת הסכם לאיחוי הפגיעות, שב שירות המבחן בתסקירו מיום 28.10.2019 והמליץ לחייב את הנאשם בביצוע של"ץ - הפעם המליץ שהיקפו יהיה 150 שעות. לנוכח היבטים אלה כמו גם היעדר עבר פלילי ולנוכח הסיכון שהרשעה תביא לאיבוד מקום העבודה של הנאשם, שב שירות המבחן והמליץ לשקול לבטל את הרשעתו של הנאשם.

19. התביעה, שעתירתה המקורית (בטרם ההליך השיקומי) הייתה שיוטל על הנאשם עונש של 14 חודשי מאסר בפועל, הסכימה כי ההליך הטיפולי שעבר הנאשם היה משמעותי ושהליך הגישור פוגע-נפגע בין

הנאשם לנפגע העבירה הסתיים בהצלחה - ומכאן שהנאשם עבר שיקום משמעותי. בנסיבות אלה הסכימה התביעה שניתן לחרוג ממתחם העונש ההולם. ואולם, כאמור לעיל, התביעה טענה במקור כי מתחם העונש ההולם מתחיל בשנה מאסר בפועל, והסכמתה לחריגה מן המתחם מטעמי שיקום התייחסה לאפשרות להטיל על הנאשם עונש של עבודות שירות לתקופה משמעותית חלף שליחתו למאסר בכלא. בדיון האחרון נקב התובע גם באורך תקופת עבודות השירות שלו עותרת התביעה - 9 חודשים.

20. סניגורו של הנאשם ביקש כי אאמץ את המלצת שירות המבחן. כלומר, אבטל את הרשעת הנאשם ואחייבו בביצוע של"ץ (כדבריו: "אפילו 800 שעות"). לדבריו, הרשעת הנאשם עלולה להביא לפיטוריו ולהמיט עליו ועל משפחתו חורבן כלכלי. הסניגור טען כי הטלת עונש של עבודות שירות (אפילו של 3 חודשים) על הנאשם, שאינו יכול לקבל חל"ת ממקום עבודתו, תביא בוודאות לפיטוריו בעוד של"ץ שניתן לבצע במקביל לעבודה ואף מבלי שהמעסיק ידע בהכרח על ביצועו, לא יהיה בעל השלכות חמורות כאלה.

21. בדבריו בפניי בדיון האחרון שנערך במסגרת הטיעונים לעונש העריך הנאשם שהרשעה תביא לאיבוד הסיווג הביטחוני שלו, אך אמר כי אם אחליט להרשיעו ואחייבו בביצוע של"ץ (ולא עבודות שירות) אולי יצליח לשמור על מקום העבודה.

22. כידוע, הכלל הוא ש"משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם" [1] וסיומו של תיק במקרה כזה ללא הרשעה הוא חריג לכלל שיש לנקוט בו "רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדיון לבין חומרתה של העבירה" [2] - זאת, כאשר מתמלאים שני תנאים: "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה" [3]. עם השנים השתרשה בפסיקה הדעה כי "על העותר לאי-הרשעה מוטלת החובה להצביע על כך שהרשעתו תביא לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו, ולתמוך את טענותיו בתשתית ראייתית מתאימה" [4]. הפסיקה גם הכירה בכך שמתקיים יחס בין שני התנאים לסיום תיק ללא הרשעה במובן ש"ככל שהעבירה שעבר הנאשם ונסיבות ביצועה הן ברף הנמוך, כך פוחת האינטרס הציבורי שבהרשעה. כפועל יוצא, ניתן להקל על הנטל המוטל על כתפי הנאשם להראות את עצמת הפגיעה שתיגרם לו כתוצאה מן ההרשעה כתנאי לאי הרשעתו בדיון" [5].

23. במקרה שבפניי מדובר בעבירה חמורה ומגונה שהמחוקק קבע כי במקרה הרגיל ייגזר בגינה עונש של מאסר בפועל, כך שהאינטרס הציבורי בהרשעת מבצעה הוא ממשי. ספק גדול בעיני אם ראוי לבטל את ההרשעה במקרה שבו אדם מודה בביצוע מעשה כזה שבו הודה הנאשם שבפניי. אינני מוצא מקום לומר דברים נחרצים יותר בעניין זה, כיוון שממילא אני סבור שהראיות שהוצגו בפניי אינן מבססות את הטענה שהנאשם צפוי לאבד את מקום עבודתו אם יורשע (תוצאה שלילית מאד של המשפט שאכן עלולה לפגוע מאד בשיקומו). הנאשם ציין בפניי מפורשות כי לחברה הקבלנית המעסיקה אותו אסור לפטר

אותו בגין הרשעה פלילית ואף אמר שגם אם יורשע ויוטל עליו של"ץ יתכן שיצליח לשמור על מקום העבודה. יתר על כן, בהתחשב בכך שמדובר במעשה חריג ביותר בהיסטוריה האישית של הנאשם ולנוכח תהליך השיקום שעבר בשירות המבחן, דעתי היא כי הרשעה בתיק זה גם אינה צריכה להביא להפסקת עבודתו.

24. כיוון שאני סבור כי לא בוססה הטענה שעצם סיום התיק בהרשעה יביא לפיטוריו של הנאשם וכתוצאה מכך לפגיעה חמורה בשיקומו, ובהתחשב בחומרת העבירה, אינני מוצא מקום לבטל את הרשעתו.

25. כפי שפירטתי לעיל, תסקירי שירות המבחן מצביעים על תהליך שיקומי משמעותי שעבר הנאשם ועל כך שהליך של צדק מאחז הסתיים בהצלחה בחתימת הסכם בין הנאשם לנפגע העבירה שבעקבותיו הנאשם אף פיצה את נפגע העבירה בסכום של 10,000 ₪. מקובלת עליי גם הערכת שירות המבחן כי עבודתו של הנאשם מהווה עוגן משמעותי בחייו, ואם יאבד עבודה זו ייפגע שיקומו באופן משמעותי. בניגוד להערכתי בנוגע להשלכות הרשעה בתיק זה על תעסוקתו של הנאשם, אני סבור כי קיים חשש ממשי שהטלת עונש של מאסר בפועל (גם אם ריצויו ייעשה בעבודות שירות) תביא לכך שהנאשם יאבד את מקום עבודתו. זאת, כיוון שהנאשם מועסק במשרד הביטחון בהעסקה עקיפה באמצעות חברה קבלנית. אני סבור כי קיים חשש ממשי שהיעדרות למספר חודשים מעבודה זו לשם ריצויו עונש של מאסר בעבודות שירות תביא לפיטוריו של הנאשם. מקובלת עליי בעניין זה גם הערכת הסניגור שקיים סיכון נמוך בהרבה שביצוע שירות לתועלת הציבור במקביל לעבודתו הרגילה יוליך לתוצאה קשה שכזו. לפיכך, אני סבור כי בהתאם להוראת סעיף 40ד לחוק העונשין שיקולי שיקומו של הנאשם מחייבים לסטות ממתחם העונש ההולם שקבעתי ולגזור על הנאשם עונש שאינו כולל עבודות שירות, אלא שירות לתועלת הציבור שהוא עונש ממשי הממלא לפחות חלקית את צרכי הענישה הנוספים.

26. למעלה מן הצורך אוסיף כי איבוד מקום העבודה של הנאשם הנמצא בשנות החמישים לחייו, במצב שבו מְשֻׁרְתָּה של אשתו (עובדת הטלוויזיה החינוכית שנסגרה) עומדת גם היא בסכנה, וכאשר מדובר בזוג שלו שלושה ילדים בעלי צרכים מיוחדים, עשוי להיחשב תוצאה קשה ובלתי מידתית יחסית לעבירה שביצע שהיא חריגה בכל אורחות חייו, כך שמעבר לשיקולי השיקום שהוזכרו לעיל, יתכן שגם משיקולי צדק מוצדק לסטות ממתחם העונש ההולם ולגזור על הנאשם עונש של שירות לתועלת הציבור שיהיה בו כדי למלא אחר צרכי הענישה באופן משמעותי אך לא יביא לפיטוריו ולפגיעה חמורה ובלתי מידתית בו ובמשפחתו (ראו ע"פ 4456/14 אביגדור קלנר נ' מדינת ישראל (2015)).

27. מתוך התחשבות בעקרון ההלימה אינני מוצא מקום להסתפק ב-150, 220 או 250 שעות של"ץ שעליהם המליץ שירות המבחן בתסקירים השונים.

24. לנוכח כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 350 שעות שירות לתועלת הציבור לפי תכנית שיגיש שירות המבחן לאישורי עד ליום 19.12.2019. הנאשם לא יתחיל בביצוע השירות לתועלת הציבור לפני מועד זה.

ב. 4 חודשי מאסר על תנאי לשלוש שנים, שלא ישוב ויעבור עבירת אלימות.

25. לנוכח העובדה שהנאשם פיצה את נפגע העבירה בסכום של ₪ 10,000 אינני מוצא מקום לפסוק פיצוי נוסף (התביעה אף לא ביקשה זאת), ולנוכח מצבם הכלכלי של הנאשם ובני משפחתו אינני מוצא מקום לחייבו בתשלום קנס.

מובהר לנאשם שאי עמידה שלו בתוכנית השירות לתועלת הציבור עלולה להביא להטלת עונש אחר במקום עונש זה.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

המזכירות תשלח גזר דין זה לשירות המבחן וכך יעשה גם הסניגור שיוודא שתוכנית השל"ץ מגובשת ומוגשת לאישורי בהתאם למועד שנקבע.

ניתן היום, 19 בנובמבר 2019, בנוכחות הצדדים.

[1] ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל (1997)

[2] ר"ע 432/85 גדעון רומנו נ' מדינת ישראל (1985)

[3] ע"פ כתב הנ"ל

[4] רע"פ 3589/14 שרון לוזון נ' מדינת ישראל (2014)

[5] רע"פ 3515/12 מדינת ישראל נ' דוד שבתאי (2013).